

Arrest

nr. 205 702 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GERVOYSE
Brugsesteenweg 84
8460 OUDENBURG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GERVOYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij is op 10 oktober 2016 in Brazilië in het huwelijk getreden met de heer L., die de Frans nationaliteit heeft en in België is gevestigd.

1.2. Op 19 december 2016 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend tot vestiging als echtgenote van de heer L.

1.3. De verwerende partij trof op 16 juni 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt in deze beslissing gesteld dat er sprake is van polygamie omdat de heer L. nog zou getrouwd zijn met een Keniaanse vrouw. Deze beslissing werd betekend op 23 juni 2017 maar niet aangevochten.

1.4. Het parket heeft op 6 juli 2017 een negatief advies verleend voor de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte omdat er sprake is van een schijnhuwelijk. In het advies worden ook twijfels geuit over verzoekers derde huwelijk, met name of dit nog bestaat of dat er een echtscheiding is tussengekomen. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Grobbendonk heeft de erkenning van de huwelijksakte geweigerd bij beslissing van 13 juli 2017, waarbij hij verwijst naar voormeld advies.

1.5. De verwerende partij treft op 15 december 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.6. De verwerende partij legt op 15 december 2017 ook een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 23.06.2017 (bijlage 20). Een vroegere beslissingen tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene trachtte op 21.12.2016 te Grobbendonk haar buitenlands huwelijk met de legaal in België verblijvende Fransman [L.J.] [...] te laten registreren waarvan het Parket van Turnhout vaststelde dat het buitenlands huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging (dd 19.12.2016) met haar Franse echtgenoot de heer [L.] (bijlage 19ter) werd op 16.06.2017 geweigerd met een weigering van verblijf van meer dan 3 maanden

met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) onder meer omdat de heer [L.] op 03/07/2017 is gehuwd in Kenia met de genaamde [B.A.S.O.] [...] van Keniaanse nationaliteit, waarvan de huwelijksakte werd geregistreerd in Kenia dd. 15/09/2014 met nummer 000144. Er werd tot op heden geen echtscheidingsakte voorgelegd. Hieruit blijkt dus op het moment van het huwelijk met betrokkene dat de heer [L.] een wettelijke band had met iemand anders. Deze bijlage 20 werd op 23.06.2017 aan betrokkene betekend.

De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar."

1.7. Op 1 februari 2018 werd de verzoekende partij verwijderd naar Brazilië.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

"De verzoekende partij bevestigt dat zij op 1 februari 2018 werd verwijderd en erkent dat het belang bij haar beroep is teloorgegaan in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten."

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de bijlage 13septies. Deze beslissing werd immers uitgevoerd.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde de het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Gelet op het betoog ter ondersteuning van het middel kan worden aangenomen dat verzoekster in een enig middel de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster kreeg op 15 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, gepaard met een inreisverbod voor drie jaar.

In de motivering wordt onder meer aangehaald dat verzoekster "verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum " en "geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten". Verzoekster is in het verleden enkel nog maar naar België gekomen via de legale kanalen. Eenmaal in 2004, eenmaal in 2007 en tweemaal in 2016. Op geen enkel moment heeft zij gepoogd zich illegale toegang of illegaal verblijf in België te verschaffen.

Telkens toen haar visum om in België te verblijven verstreek, is zij terug gekeerd naar Brazilië teneinde zich opnieuw in regel te stellen.

Nadat verzoekster in oktober 2016 met de legaal in België verblijvende Fransman [J.L.] in Brazilië in het huwelijk was getreden, heeft zij zich wederom op legale wijze naar België begeven en heeft zij op 21.12.2016 ogenblikkelijk getracht haar huwelijk te laten registreren, in de overtuiging dat dit geen probleem zou vormen.

Ook na de weigeringbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te registreren, hebben verzoekster en Dhr. [L.] een procedure opgestart voor de familierechtbank

Antwerpen, afdeling Turnhout teneinde te bekomen dat verzoekster op legale wijze in België kan verblijven en zij hun gezinsleven verder zouden kunnen uitoefenen.

In geen geval kan aan verzoekster dan verweten worden dat zij de Belgische reglementering aan haar laars zou lappen, daar zij gedurende haar ganse verblijf in België getracht heeft zich in regel te stellen, waarbij zij op geen enkel moment heeft gepoogd zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten.

Verzoekster is dan ook van mening dat het bevel om het het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, aan haar betekend op 15 december 2017 is strijd is met de materiële motiveringsplicht, artikel 8 EVRM. en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

1.

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en beogen rechtsgevolgen te creëren voor één of meer bestuurden dienen afdoende gemotiveerd te zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen.

Ook de Dienst Vreemdelingenzaken dient dus alle feitelijke gegevens te vermelden, waarop zij een beslissing ex artikel 3 of 7 van de Vreemdelingenwet kunnen staven.

Door de Raad van State wordt aangenomen dat de motiveringsplicht is geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening is gehouden. De schending wordt ook aangenomen wanneer de motivering te summier, vaag, stereotiep of niet-plausibel en daarom ontoereikend is.

In casu is verzoekster dan ook van mening dat onvoldoende rekening gehouden wordt met de feitelijke elementen zoals hierboven reeds werden aangehaald.

Meer in het bijzonder wenst verzoekster te wijzen op het feit dat:

- er nooit een geldig huwelijk was tussen Dhr. [L.] en de Keniaanse Mevrouw [O.];
- het Braziliaanse huwelijk tussen Dhr. Langlois en haar geen schijnhuwelijk betreft.

Geen huwelijk tussen Dhr. [L.] en Mevrouw [O.]

Één van de redenen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Grobbendonk het Braziliaanse huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [L.] d.d. 10.10.2016 weigerde te erkennen, betreft een beweerdelijk huwelijk tussen Dhr. [L.] en Mevrouw [B.A.S.O.] uit 2014.

Dhr. [L.] had in 2014 een bijzonder kortstondige relatie met Mevrouw [O.] tijdens zijn vakantie in Kenia. Er werd voor hen in Kenia een plaatselijke ceremonie georganiseerd. Dhr. [L.] heeft echter nooit bevestigd dat hij met Mevr. [O.] in het huwelijk wou treden, laat staan dat hij daartoe zijn toestemming zou hebben gegeven.

Daags na de ceremonie is Dhr. [L.] uit Kenia vertrokken toen het hem duidelijk werd dat Mevr. [O.] en haar familie meer uit waren op zijn geld en zijn nationaliteit dan dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie met hem wenste op te bouwen.

Voor zover er al een huwelijk werd aangegaan tussen Mevr. [O.] en Dhr. [L.], wat deze laatste uitdrukkelijk betwist, dan was dit geenszins een geldig huwelijk, gelet op de intenties van Mevr. [O.]. In dat geval is er op zijn minst sprake van een schijnhuwelijk nu Mevr. [O.] niet voornemens was een duurzame relatie met Dhr. [L.] op te bouwen.

Een schijnhuwelijk is in elk geval strijdig met de openbare orde!

Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat de relatie tussen beiden ogenblikkelijk werd afgebroken en zij elkaar sindsdien niet meer hebben gezien.

Ook toen Mevr. [O.] in 2015 naar België is gekomen en gepoogd heeft om het beweerdelijke Keniaanse huwelijk te laten erkennen, heeft Dhr. [L.] zijn medewerking daartoe geweigerd, gezien hij van mening was dat nooit een geldig huwelijk had plaatsgevonden (zie bijlage 7).

Daar het beweerdelijke huwelijk niet werd erkend in België, diende Mevr. [O.] het Belgisch grondgebied te verlaten.

Gelet op het gebrek aan registratie in België, is dit huwelijk niet geldig en dient daarmee geen rekening gehouden te worden. Verzoekster kon aldus met Dhr. [L.] in het huwelijk treden op 10.10.2016.

Het Braziliaanse huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [L.] d.d. 10.10.2016 (zie bijlage 3) betreft geen schijnhuwelijk

Een tweede reden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Grobbendonk het Braziliaanse huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [L.] d.d. 10.10.2016 weigerde te erkennen, betreft het feit dat dit beweerdelijk om een schijnhuwelijk zou gaan.

Zoals voormeld onder de feitelijke uiteenzetting, betwisten Dhr. [L.] en verzoekster uitdrukkelijk dat hun huwelijk een schijnhuwelijk zou betreffen.

Dat partijen elkaar reeds sinds 2007 kennen en sindsdien contact met elkaar onderhielden, heeft tot gevolg dat het een weloverwogen beslissing betrof, toen zij in 2016 besloten om een liefdesrelatie met elkaar aan te knopen.

Bij het nemen van de beslissingen d.d. 15.12.2017 werd door de dienst vreemdelingenzaken onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en er gemakshalve vanuit gegaan dat sprake was van een voorgaand huwelijk in hoofde van Dhr. [L.] en dat het Braziliaanse huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [L.] d.d. 10.10.2016 een schijnhuwelijk zou betreffen.

Mocht dit daadwerkelijk het geval zijn, wat niet zo is, dan zouden verzoekster en Dhr. [L.] geen moeite doen om de weigeringsbeslissing tot registratie van het huwelijk voor de familierechtbank aan te vechten.

Daar zij weten dat zij de waarheid spreken, is verzoekster ervan overtuigd dat hun vordering voor de familierechtbank gegrond zal worden verklaard en zij op basis van het alsdan geregistreerde Braziliaanse huwelijk alsnog op legale wijze in België zal kunnen verblijven.

Het is dan ook voorbarig om verzoekster te repatriëren alvorens een beslissing door de familierechtbank werd genomen.

2.

Het gegeven dat verzoekster en haar zoon [G.] ondertussen reeds gedurende een periode van meer dan één jaar met Dhr. [L.] samenwonen en met hem in België een gezinsleven hebben uitgebouwd, wordt zelfs niet in overweging genomen om een mogelijke schending van art. 8 EVRM na te gaan, gezien de dienst vreemdelingenzaken een mogelijke schending van art. 8 EVRM met een simpele verwijzing naar de ten onrechte gewijgerde registratie van de hand doet.

Het loutere feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het Braziliaanse huwelijk heeft geweigerd te registreren, heeft geen enkele invloed op het gezinsleven dat partijen daadwerkelijk beleven. Temeer verzoekster zich, toen zij op 15.12.2017 door de politie werd opgepakt, in de woning van Dhr. [L.] bevond, gelegen te [...].

Indien de weigering tot registratie al kan gezien worden als een contra-indicatie van een werkelijk gezinsleven, dan vormt het door verzoekster en Dhr. [L.] ingestelde beroep bij de familierechtbank daarvoor op zijn minst een tegenbewijs.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster beweert, staat een repatriëring wel degelijk in disproportionaliteit met het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu verzoekster door deze beslissing haar in België opgebouwde relatie en privéleven met Dhr. [L.] dient achter te laten en verhinderd wordt dit nog langer te beleven.

Het argument dat verzoekster "niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst" en "dat de heer [L.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat hij betrokkene [verzoekster] niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië" gaat niet op.

Indien deze redenering zou worden gevolgd, zou elk verzoek tot gezinshereniging van een derdelander met een EU-burger op basis van familiale banden (Bijlage 19ter) een lege doos worden en telkens

dienen te worden afgewezen, daar de EU-burger in dergelijk geval praktisch altijd de mogelijkheid heeft om zich in het derde land te vestigen.

Partijen hebben er bewust voor gekozen om een relatie met elkaar aan te gaan en hun gezinsleven in België op te bouwen, zij hebben al het mogelijke gedaan om ervoor te zorgen dat verzoekster op een legale manier in België kon verblijven. Zij waren en zijn nog steeds in de veronderstelling dat dit mogelijk is en pogen dit nog steeds te bekomen.

Indien verzoekster wordt uitgewezen naar Brazilië zal de relatie tussen haar en Dhr. [L.] daar danig onder lijden, wat voor hen beiden wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezinscel die zij tot voor kort vormden, wordt hierdoor uit elkaar getrokken.

3.

Krachtens artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander.

Gelet op het voorgaande is echter duidelijk dat verwerende partij weigert rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij, waardoor ook duidelijk een schending is van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.

Tot slot kan ook duidelijk gesteld worden dat verwerende partij in ieder geval voorbij gaat aan het onberispelijke gedrag van verzoekster, het feit dat zij zich in het afgelopen jaar volop aan het integreren was, zowel wat betreft de taal als wat betreft de integratie in de gemeenschap. Het is voor verzoekster niet mogelijk om met Dhr. [L.] een gezinsleven op te bouwen in het land van herkomst.

Daarnaast wordt ook geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster geen enkele last vormt op het welzijnsstelsel in België, maar zij en haar zoon [G.] in tegendeel een meerwaarde kunnen bieden in de steeds grijzer wordende Belgische samenleving. Verzoekster wil niets liever dan aan het werk gaan van zodra zij op legale wijze in België kan verblijven.

5.

Een repatriëring van verzoekster zou tot gevolg hebben dat zij gescheiden wordt van haar echtgenoot, de persoon waarmee zij een duurzame liefdesrelatie heeft opgebouwd, hetgeen een duidelijke schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en zowel de belangen als het welzijn van verzoekster, haar zoon [G.] en Dhr. [L.] ernstig zou schaden.”

3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel. Gelet op het gestelde in punt 2 heeft verzoekster geen belang meer bij dit onderdeel van het middel en gaat de Raad er niet verder op in.

3.3. De Raad bekijkt het betoog ter ondersteuning van de andere middelonderdelen enkel vanuit het oogpunt van de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het inreisverbod verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het inreisverbod motiveert op dat punt in feite dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat was opgenomen in de bijlage 20 die haar werd betekend op 23 juni 2017.

3.6. De verwerende partij heeft geen andere keuze dan een inreisverbod op te leggen indien ze vaststelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoekster betwist niet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat was opgenomen in de bijlage 20 die haar werd betekend op 23 juni 2017. Verzoeksters betoog dat ze diverse malen voordat dit bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, op legale wijze het Rijk is binnengekomen en dat ze steeds heeft gepoogd zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering, kan niet ongedaan maken dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat was opgenomen in de bijlage 20 die haar werd betekend op 23 juni 2017.

3.7. Vervolgens verwijst het inreisverbod naar een weigering van registratie van de buitenlandse huwelijksakte op grond van een advies van het parket en stelt het, *“De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.”*

3.8. Verzoekster voert een uitgebreid betoog over de weigering van registratie van de buitenlandse huwelijksakte, beklemtoont dat er geen sprake is van een huwelijk tussen meneer L. en mevrouw O. en is van oordeel dat het Braziliaans huwelijk tussen haar en meneer L. geen schijnhuwelijk betreft. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

3.9 De onderdelen van het middel, die de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Verzoekster heeft trouwens blijkens het verzoekschrift een dergelijk beroep ingediend. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

3.10. Uit het gestelde in punt 3.7. blijkt dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM in ogenschouw neemt. Verzoekster minimaliseert deze motivering en is van oordeel dat de verwerende partij een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM met *“een simpele verwijzing naar de ten onrechte gewijgerde(sic) registratie van de hand doet”*, maar dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de pertinentie van de overweging in het inreisverbod, *“De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Immers is volgens het EHRM enkel het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters overtuiging dat het wel degelijk een oprecht huwelijk betreft volstaat te dezen niet. Enkel een gegrond beroep bij de familierechtbank of een gegrond hoger beroep – en dus niet de antwoordconclusies in het kader van deze procedure die bij het verzoekschrift worden gevoegd, evenmin als foto's en verklaringen die eveneens worden gevoegd – kan aantonen dat het een oprecht huwelijk betreft.

3.11. Voorts betekent het bestreden inreisverbod niet dat dat een gezinsleven zich nooit kan afspelen in België. Indien het beroep bij de familierechtbank of hoger beroep tegen een negatief vonnis van deze rechtbank gunstig uitpakt, kan verzoekster de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen conform het gestelde in artikel 74/12,\$2, van de Vreemdelingenwet om daarna de gezinsherenigings-procedure op te starten. In afwachting kan de heer L. verzoekster vervoegen in Brazilië –waar hij blijkens het verzoekschrift reeds eerder vertoefde van augustus 2016 tot oktober 2016 en waar hij ook getrouwd is met verzoekster – om aldaar een gezinsleven leiden met verzoekster en haar kinderen waaronder G. Ter terechtzitting blijkt trouwens dat dit het geval is en dat er ondertussen via een draagmoeder een gezamenlijk kind in Brazilië zou geboren zijn in december 2017.

3.12. Ten slotte somt verzoekster nog een aantal elementen op die haar zaak kenmerken, maar die kunnen het bestreden inreisverbod niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA